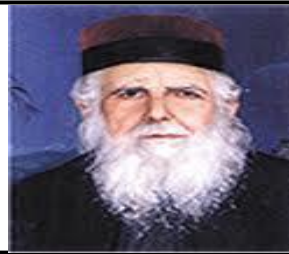

בית הכנסת

"נזר ברוך" טבריה

ע"ש רבי רפאל
ברוך טולידנו זצ"ל

טבריא : כניסת שבת: 7:18 יציאת שבת: 8:32 פרשת שלח לך רבינו תם 9:01 תאריך: כה' סיון תשפ"ה
העלון לעילוי נשמת: ר' יוסף שלמה בן גיגי בר סעודה ז"ל - ר' יוסף חיים בטיטו בר יקוט ז"ל - שנפטרו לבית עולמם ביסורין.

מוסר

לדון את אשתך לכף זכות

לפעמים קורה שהבעל בא הביתה לאחר יום עבודה מפרך, ומוצא שהבית לא מסודר, או שאין אוכל, או שאשתו אינה נמצאת בבית, או שלא כיבסה לו מכנסים וכדומה. עליו לדעת, שאשתו היא רק בן אדם ואינה רובוט, ובודאי שיש לה סיבה מוצדקת למעשיה, ומחויב הבעל לדון את אשתו לכף זכות. הבעל צריך לדעת שאשתו מצפה ממנו שיבין שהיא נמצאת במצוקה מסוימת שגרמה לה להתנהג כך, ומצפה ממנו לחום, אהבה ועזרה. ואם אינו דן אותה לכף זכות, הרי הוא עלול להפסיד מכך.

דוגמא מוחשית להתנהגות בבית עם האשה, מוצאים אנו בגדול התנאים הלל הזקן, שהזמין אורח לביתו לארוחת צהרים. כשהגיע הלל עם האורח לביתו, ישב עמו שעה ארוכה, עד שאשתו הגישה את הסעודה. אמר לה הלל: בתי, מפני מה לא הגשת את הסעודה מיד? אמרה לו: עני אחד בא אל ביתי, ואמר לי שהיום הוא נושא אישה, ואין לו סעודה כלל. מיד נטלתי את כל הסעודה שהכנתי לארוחת הצהרים, ונתתי אותה לעני, ונגשתי ללוש ולאפות עיסה אחרת, ובישלתי אוכל אחר, והנחתי לפניכם. אמר לה הלל הזקן: בתי, אף אני לא דנתי אותך אלא לכף זכות, שכל המעשים שאת עושה, אינם אלא לשם שמים. (מסכת דרך ארץ רבה).

ראה עד היכן יש לדון לכף זכות. גם בזמנים של לחץ שהאורח המכובד כבר נמצא על השולחן, והאוכל משום מה איננו מוכן ומזומן, אין להתפרץ על האשה ולהטיף לה מוסר על חוסר האחריות שלה, מפני שלעולם לא תדע מה מנע ממנה לעשות את מה שהטלתה עליה לעשות. מפאת חוסר היכולת של האדם לראות תמונה כוללת ולדון "את כל האדם", לוקים רבים ואף טובים בפגם זה של נטייה לדון לכף חובה, ולכן דנים לכף חובה אפילו אנשים כשרים וצדיקים. אלמלא נטייה מגונה זו, היה נמנע צער רב מאנשים שנפלו קרבן לחשדות שווא.

החובה לדון לכף זכות קיימת גם במקום שישנן עובדות המוכיחות לכאורה כנגד החשוד, אף על פי כן יש לדון לכף זכות.

אבות ישראל

הרב אברהם ישראל שליט"א

שלחו לך אנשים ויתרו את ארץ כנען (יג-ב)

רש"י: למה נסמכה פרשת מרגלים לפרשת מרים? לפי שלקתה על עסקי דיבה שדברה באחיה והרשעים הללו ראו ולא לקחו מוסר.

לכאורה, שאלת רש"י לא מובנת. הרי הפרשה הקודמת מסתיימת במילים: "ויהנו במדבר פארן" ובפרשתנו, "וישלח אותם משה ממדבר פארן". אם כן, מה שאלת רש"י למה נסמכה, הרי זה היה אחד אחרי השני, והסמיכות מתבקשת מאליה.

ומתוך רבינו יהונתן אייבשיץ זצ"ל: כי לרש"י היה קשה, מדוע באמת המתינו בני ישראל עד עכשיו לשלוח את המרגלים, מדוע לא שלחו אותם קודם. ויש לומר, שבתחילה לא רצו לשלוח מרגלים כי חששו שמא יוציאו דיבה על ארץ ישראל ויעכבו את כניסת בני ישראל לארץ ישראל. אבל אחרי שנענשה מרים בעון לשון הרע, חשבו בני ישראל שעכשיו זה הזמן הנכון לשלוח מרגלים מפני שאף אחד לא יעז להוציא דיבה שמא יענש גם הוא בעון לשון הרע.

וזה מה שאמר רש"י "למה נסמכה", כלומר למה המתינו עד אחר צרעת מרים ולא שלחו קודם, ומתוך לפי שלקתה על עסקי דיבה, ורשעים הללו ראו, ובני ישראל חשבו היתכן שלא לקחו מוסר? ולכן אז שלחו אותם, כי בודאי לקחו מוסר (פרייזר רש"י)

ותשא וגו', ויבכו העם בלילה ההוא. (פי"ד-פ"א)

מעשה שהיה לפני זמן רב, ברב גדול שעבר ליד איזה מסעדה בתשעה באב והוא רואה יהודי שיושב ואוכל בתוך המסעדה. נכנס הרב ושאל אותו 'מדוע אתה אוכל? הרי תשעה באב היום, ואתה לא נראה חולה שפטור מלצום'. ענה האיש ואמר 'מה, אני צריך לצום על מה שקרה לפני 1,800 שנה? זהו זה, נחרב הבית. למה אני צריך לצום?'. הרב, כששמע את תשובתו החצופה, יצא מהמסעדה והלך לו.

לאיש הנ"ל הייתה חנות ממתקים, ואת הרווח העיקרי גרף לקראת חג פורים מדי שנה. ובחג עצמו היה עושה בובות ענקיות מסוכריות וממתקים, והעשירים הגדולים היו קונים זאת ממנו בהון עתק למשלוח מנות. וכן שאר אנשי העיר היו קונים ממנו ממתקים ושאר דברים ליום הפורים.

לרב באותם זמנים היו סמכויות כמו לשופט וגם יותר, לכן ביקש משני שוטרים כשלושה ימים לפני פורים שילכו ויביאו את האיש הנ"ל אליו, וכך עשו. כשהובא האיש אל הרב אמר 'מה חטאתי שהרב רוצה אותי?'

והרב כלל וכלל לא ענה לו, אלא רמז לשוטרים שיכניסוהו לחדר ויסגרו אותו עד אחרי חג הפורים. ובינתיים האיש צווח 'כבוד הרב, אבל פורים! אני רוצה למכור את סחורתי ולשמוח עם כולם! מדוע הרב רוצה שאהיה עצוב בחדר הסגור הזה בחג הפורים?'. אבל הרב עשה עצמו שאינו שומע, ורק אוכל ושתה הביאו לו השוטרים על פי פקודת הרב.

לאחר הפורים נפתחה הדלת של החדר, ואמר לו הרב 'עכשיו אתה יכול ללכת'. 'מה זה שווה לי עכשיו? בפורים אני מוכר את רוב סחורתי. למה הרב עשה לי כך?'. אמר לו הרב 'מתי היה פורים? לפני אלפי שנים. ואם כן, מה שהיה היה. כמו שאתה אומר שלא צריך לצום ולבכות בתשעה באב, בגלל שזה היה לפני זמן רב, כך לא צריך לשמוח ולהרוויח כסף על מה שהיה לפני זמן רב.

(הרב יפתח סופר שליט"א)

פינת ההלכה

המשך הלכות קידוש

יא. טוב להשאיר את הפת מכוסה עד ברכת המוציא, שלפי הטעם שעושים כן זכר למן צריך להיות מכוסה גם אחרי הקידוש.

גם בסעודה שלישית שאינם מקדשים על היין מ"מ נכון לכסות את הפת כשעורך את השולחן עד ברכת המוציא משום זכר למן ומשום כבוד סעודת שבת.

יב. גם כשעושים קידוש ואין לחם על השולחן כגון העושים קידוש אחרי תפילת הנץ החמה, או העושה קידוש של בר מצווה או של ברית וכיו"ב בבית הכנסת ולא שייך טעם לזכר המן מ"מ צריך לכסות את העוגות ומיני מזונות הנמצאים על השולחן משום בושות שהרי הם קודמים ליין בברכה.

יג. אדם שאין לו יין, או היין מזיק, או שאין לו אפשרות לשתות שיעור רוב רביעית מכוס קידוש, באופנים האלו יש לקדש על הפת בליל שבת, יש לכסות תחילה קודם הקידוש את הפת ואומר: ויכולו השמיים בעודו מכוסה ואח"כ מגלהו ומניח שתי ידיי עליו ומברך המוציא וברכת הקידוש ובוצע.

יד. בליל שבת, מיד בבואו מבית הכנסת רשאי לקדש ואפילו אם עדיין לא יצאו כוכבים כגון שהתפלל תפילה מוקדמת, והטעם כיוון לקבל עליו שבת נחשב כשבת לעניין זה, וגם לדעת הרמב"ם שאין דין תוספת מחול על הקודש, מ"מ הקידוש ראוי להיאמר באותה שעה, שמצוות קידוש בין בשעת כניסת שבת בין קודם לשעה זו מעט, ויכול לאכול מיד ויצא ידי חובת סעודת שבת בשעה זו.

טו. ראוי שיקדים כמה שאפשר לקדש סמוך לכניסת השבת, ולכן כשיבוא לביתו ימהר לקדש ולאכול מיד, (אחרי שיעשה הסדר שנוהגים דהיינו "שלוש עליכם" ואשת חיל ומי שנוהג לעשות את סדר הארי ז"ל שהוא דבר נפלא מאוד), ואם אינו תאב לאכול יכול להמתין עד שירעב קצת, שכבר זכר את יום השבת בתפילתו בבית הכנסת, [ומי"מ לכתחילה חכם עינו בראשו ומערב שבת יזהר שלא למלא כרסו כדי שיוכל להיות תאב לאכול מיד בבואו לביתו].

(הרב אביאל חזקוני שליט"א)

לרפואת : הרב דב קוק הכהן בן שושנה שליט"א - בניה דוד פרץ בן מורח - ליעד שלמן בן ליאת - אברהם פרץ בן לונה - לוי בן איריס חנה הררי - יעקב כהן בן סעדה.

לרפואת : עליזה פרץ בת רחל - טובה כהן בת ברוריה - רינה פרץ בת ברוריה - דינה פרץ בת עליזה - סופיה מזרחי בת לובה - אהובה כהן בת פורטונה.

להצלת : עליזה בת חנה: לזיווג הגון וכשר - אהובה ידידה בת פורטונה: לזיווג הגון וכשר.

להצלת : יניב וייצמן בן בת שבע - לתורה ויראת שמים, וזיווג הגון בקרוב ממש-אביחי מניני חורי בן רבקה - לתורה, ויראת ה', ולזיווג הגון בקרוב-יהונתן מצרפי בן מזל לזיווג הגון במהרה. יאיר עובדיה, ירון, אימרת מנחם, בני אהובה, לתורה, ויראת ה', ולזיווג הגון בקרוב. בן ציון בן משה ורחל דהן לזיווג הגון במהרה.

השגחה מופלאה משמיים

סיפר הרב מרדכי נויגרשל: מעשה ששמעתי מכלי ראשון, מגיבור הסיפור, יהודי חשוב מאוד מירושלים, תלמיד חכם, שמלמד באחד המוסדות שגם אני מלמד בו, ורק משום שישנם חלקים בסיפור שאינם לכבודו, לא אנקוב בשמו.

הוא היה נער צעיר בגיל שלוש עשרה, הוריו שלחוהו ללמוד במוסד חינוכי מוכר, אבל הראש שלו, בלשון המעטה, לא היה בלימודים אלא בשטויות. יום אחד, לאחר סיום שנת הלימודים הראשונה, מצא מעטפה בתיבת הדואר, שעליה מתנוסס הלוגו של המוסד בו למד. הוא החליט לפתוח את המכתב, ומצא כתוב בו כי הנהלת המוסד החליטה שלא ימשיך ללמוד שם בשנת הלימודים הבאה.

הנער דאג לכריאותם של הוריו, ומשום מצות כיבוד אב ואם החליט לא להראות להם את המכתב. הוא קרע אותו לגזרים, מבלי שהוריו יידעו מאומה. ביום הראשון של שנת הלימודים הוא התייצב במוסד כאילו לא ארע דבר.

כשמנהל המוסד הבחין בו, הוא ניגש אליו ושאל אותו: "מה אתה עושה כאן?" והנער מעמיד פני תם: "מה יש? מה קרה? מדוע לא...?"

"לא קיבלתם מכתב הביתה?", "מה מכתב? איזה מכתב?"

"הרי שלחנו לכם מכתב, שבו הודענו בצורה מפורשת, כי לא תוכל להמשיך את לימודיך כאן!", הנער פרץ בבכי: "אנא, נסו אותי שוב! אני מבטיח להשתפר! אנא, ניסיון אחרון. אני מבטיח שלא תכירו אותי, לא בלימודים ולא בהליכות!" אך ראש המוסד שכבר היה שבע מהבטחותיו של הנער בעבר, עמד בתוקף על כך שעל הנער לשוב לביתו, ולמרות כל הבכיות וההבטחות הורה לו לשוב על עקבותיו הביתה.

במקרה עמד באזור אברך, שהגיע מארצות הברית והתקבל לשמש כר"מ באותה ישיבה. אברך זה היה נשוי מספר שנים ולא זכה להיפקד בפרי בטן. רבותיו שבארצות הברית יעצו לו כסגולה לשנות מקום, כמאמר הפתגם: "משנה מקום – משנה מזל", והמליצו לו לעלות לארץ ישראל שקדושתה עליונה, ואולי בזכותה, בעזרת ה', יושע. דמעותיו של הבחור נגעו לליבו, והוא פנה לראש הישיבה ואמר לו: "אני לוקח אחריות על הנער הזה! אני אלמד אותו, אטפל בו ואדאג באופן אישי שיקיים את הבטחותיו". למשמע הדברים התרכך ראש הישיבה והסכים.

סיפר לי אותו יהודי: "הייתה זו השנה הנפלאה ביותר בחיי. האברך הזה השקיע בי את כל הנשמה. למד איתי, שוחח איתי, הדרוך אותי, הזמין אותי לביתו, והעלה אותי על הדרך הנכונה. קיבלתי טעם בלימוד ועשיתי בו חיל."

מה נאמר ומה נדבר? אותו אברך זכה באותה שנה, להיפקד בבן זכר, וחזר לארצות הברית, ואותו נער המשיך ללמוד בישיבה, המשיך לעשות חיל והגיע להיכן שהגיע, כמו שהקדמתי בראשית דבריי. אך בכך לא תם הסיפור, ליתר דיוק הוא טרם התחיל...

אותו נער גדל, וכיום הוא מתעסק רבות עם עולם התשובה. הוא ניחן בכח מיוחד להשפיע על צעירים ש"מחפשים את עצמם", וחושבים למצוא את מבוקשם בשדות זרים. הוא מארח רבים מהם בביתו, ולאט לאט, צעד אחר צעד, משיב את ליבם לאביהם שבשמים. והנה, יום אחד, הגיעו לביתו שני צעירים שהיו בדרכם להודו, ואיכשהו הגיעו אליו להתייעץ. הוא הזמין אותם אליו לשבת, אחד מהם נקשר אליו במיוחד ובמוצאי שבת התלווה אליו לסיור בירושלים. בין השאר, הם נכנסו לישיבת 'אור שמח', וכך לאט-לאט, החל לטעת מסילות איתנות של אמת בלבבו. שבת ועוד שבת, לימוד ועוד לימוד, דיבור ועוד דיבור, והבחור החל להתייצב ונכנס ללמוד בישיבה לבעלי תשובה. הרב המשיך לעקוב אחריו, להזמין אותו לביתו, ללמוד איתו ולחזקו עוד ועוד... אחרי שנתיים הבחור השתדך הבחור עם נערה יראת שמים, בעלת תשובה גם היא.

לבחור הזה היו למעשה שני "אבות": אביו הביולוגי שהגיע לחתונה מארצות הברית, ואביו הרוחני, הלא הוא הרב שטיפל בו והעלהו מבאר שחת אל המסילה העולה בית אלוקים. כששני האבות נפגשו מתחת לחופה, הם נפלו זה על צווארי זה והחלו לבכות בכי תמרורים. הם הכירו היטב זה את זה! אביו הביולוגי של הבחור היה אותו אברך צעיר שהציל את הרב, האבא הרוחני, מלהיזרק הביתה, לרחוב, בהיותו בגיל שלוש עשרה...

התברר שאותו אברך, שכאמור זכה להיפקד בבן זכר, הלא הוא החתן דנן, חזר לארצות הברית, שם הבן הזה "החליק" החוצה, התפקד ועזב הכל, השם ירחם. והנה הבן הזה התגלגל, בהשגחה נפלאה, תוך סגירת מעגל מופלאה – דווקא לידי של זה, שהיה חייב הכרת הטוב עצומה לאביו, שהציל אותו בשעתו מאבדון, וכך התאפשר לאותו רב לפרוע את חובו למיטיבו, מיישר דרכו, כשהוא זה שזכה לישר את דרכו של בנו, וכך נסגר המעגל בהשגחה שמימית מופלאה.

הוא ראה סיר על השולחן

ומעשה באדם ששמע שאם אתה חושב בליבך טוב על רעך – אזי יתהפך גם לבו לטובה עליך. לקח את הדברים לתשומת לבו, והנה ביום מן הימים האיש מתכונן לצאת לעבודתו עדי ערב. אשתו הזכירה לו 'היום אתה חייב לבוא מוקדם, כי יש אירוע משפחתי חשוב מאוד וחייבים ללכת'. כמובן שהוא אמר לאשתו 'אין בעיה, אבוא מוקדם'. אבל משום מה הדבר פרח מזיכרונו, ונתעסק בעבודתו עד לאחר השעה 22:30.

כשהחנה את רכבו ליד הבית נזכר מה אשתו ביקשה ממנו, לא ידע את נפשו מרוב צער, והבין שאשתו תקבל אותו עכשיו ב'חמימות' גדולה. נזכר בפסוק 'כמים הפנים וכו', כן לב האדם לאדם', והחל לשחזר בזיכרונו את החתונה שלהם, וכמה אשתו מעניקה לו, מכבסת ומגהצת ומבשלת, וטורחת המון, ואת כל הצער שלה עד שהולידה לו בנים לעולם, ואת גידולם ביום ובלילה. כך לבו נתמלא רחמים ורגשי אהבה כלפי אשתו.

בינתיים צעד בהליוך איטי לביתו עד שעמד ליד הדלת ודפק בהססנות גדולה. לבו פועם בחזקה ומי ידע איזה צעקות אשתו הולכת לצעוק עליו. והנה הדלת נפתחת, ושום צעקה לא נשמע מפי האישה, אלא ההיפך: 'בעלי היקר, התחלתי לדאוג לשלומך, ופחדתי שאולי קרה משהו. אוי, כמה אני מודה לך! שאתה בריא ושלם'. ואזי היא אמרה 'תסתכל על השולחן, והוא רואה סיר'.

אמרה לו: 'תדע לך שעד לפני חמש דקות הייתי כולי סוערת ועצבנית על שלא באת ולא הלכנו לאירוע, ואמרתי בליבי שמיד כשתיכנס הביתה – אנחית את הסיר הזה על ראשך. אבל פתאום התחלתי לחשוב לעצמי, רגע, מה את ישר חושבת שבעלך לא בסדר? אולי קרה איזה משהו והוא בסכנה ח'?' ואמרתי לך! רק תביא אותו בשלום הביתה, והנה באת'. כשראה האיש את אותו רב גדול שאמר את הדרשה של 'כמים הפנים' וכו', הודה לו מאוד ואמר לו שעשה לו שלום בית גדול.

אדם אינו בעל בית על גופו

מסופר על הגאון רבי משה פיינשטיין זצ"ל שבהיותו רב ברוסיה, התגורר בעירו יהודי שהיה מלשין ומוסר לשלטון על יהודי העיר, והיו היהודים סובלים ממנו צרות צרורות. יום אחד חלה המלשין, ומת. טרם מותו השאיר מכתב לחברה קדישא ובו כתב היות שהוא מתחרט על מעשיו הרעים ומחפש כפרה על כל הצער שגרם לבני עירו, חפץ שיקברוהו מחוץ לבית הקברות ועוד שיקברוהו קבורת חמור, בניזול וביזיון – וע"י כך יכופר לו עוונותיו. הלכו החברה קדישא לר' משה שהיה רב העיר, ושאלוהו כיצד לנהוג.

ענה להם, על פי דין – אדם אינו בעל הבית על גופו ומחמת כן אינו יכול לצוות מה יעשו לגופתו לאחר מותו, ולכן תנהגו כפי שההלכה מחייבת, תקברוהו ככל יהודי שמת. התפלאו ואמרו: הרי היהודי התחנך במכתבו שיהגו בו כן, על מנת שיהיה כפרה על עוונותיו, ומדוע לא נרחם עליו וננהג עימו כן? השיב ר' משה: מתפקדינו לשמור ולקיים מה שאומרת ההלכה. ולא מה שהוא אומר, ומתפקידי כרב בישראל לדאוג שאכן ההלכה תבוצע כהלכתה, ולכן אנו מחויבים לקבורו כדת וכדין. ולענין חטאיו ועוונותיו – בשמים ידונו אותו על מעשיו הרעים. ואכן החברה קדישא עשו כדבריו. חלפו מספר ימים ושומר בית הקברות רואה שהגיעו מטעם השלטונות לבדוק את קיברו של אותו מלשין. הם פתחו את הקבר ובדקו ולאחר שהייה קצרה חזרו וסגרוהו.

כשראו שהשומר מתפלא על מעשיהם הסבירו לו שקיבלו מכתב מאותו מלשין טרם מותו, שבו כתב: היות ואני יודע שבני עירי שונאים אותי, ודאי יקברוני בבזיון ולכן עליכם לבדוק אם אכן קברו אותי ככול בני ישראל או קבורת חמור. ואכן עשינו כדבריו אך נוכחנו בטעותו. וכשהתפרסם הדבר, ראו כולם את זכותו של ר' משה זצ"ל שדקדק בהלכה ללא סטיות וללא התחשבות בדעות ורגשות אחרות, שעל ידו ניצלו כולם מעונש כבד.

לעילוי נשמות: ר' שלום חזקיה בן מנחם זצ"ל – הרב יוסף בן יעקב מצרפי ז"ל – ר' יצחק הכהן בן פרחיה ז"ל – בנימין יהודה בן מרים ז"ל – אשר עמר בן סוזן ז"ל – אליעזר סיטון בן רבקה ז"ל – יעקב דנישווילי בן חנה ז"ל – שמעון מנחם בן איזה ז"ל – ליאור משה עוז בן רחל ז"ל – דניאל אלישע בן רחל ז"ל – ר' שלמה ביטון בן ביהא ז"ל – מצליח בן מנחם זמרי ז"ל – משה עטיה בן מזווה ז"ל – אברהם אפנר בן אסתר ז"ל – הרב ניניו עטיה בן יעקב זצ"ל – רפאל מיראל בן פריחה ז"ל – רפאל מריון בן אסתר ז"ל – מאיר ואנונו בן מזל ז"ל – אליהו (ללה) בן עישה לוי ז"ל – אברהם (אלברט) ועקנין בן אסתר ז"ל – יוסף אלקובי בן אסתר ז"ל – פריץ שחר (שושנה) בן מסעודה ז"ל – ר' שמעון אפרגן בן שמחה ז"ל – אליהו שיטריט בן זוהרה ז"ל – יהודה בן סעדה יפרח ז"ל – מאיר מזרחי בן ברויה ז"ל – ברוך בן פליה בן ניסים ז"ל – חיים זצ"ל בן רחל בן ברוך תחי' – מאיר דיין בן גולייט ז"ל – ר' מרדכי סויסה בן רחל זצ"ל – ישראל כהן בן רחל ז"ל – ר' יצחק אדרי בן מרים ז"ל – מנני בן זוהרייה לבית חורי ז"ל – ניסים פרץ בן איזה ז"ל – ר' אהרון הכהן בן פרחיה ז"ל – שרון עמר בן שולמית ז"ל – אשר מטעוד חיים בן לונה חיה קדוש ז"ל – גבריאל בן לונה חיה קדוש ז"ל – אלישע עוב בן שולמית ז"ל – ליאור פרחי בן שרה ז"ל – עירן אלקיים בן חוה ז"ל.

לעילוי נשמות: הרבנית חנה בלוחג'אן בן חנה ז"ל – שושנה קדוש בן יוליה ז"ל – ליאת דותן אלגרבלי בן עליזה שתבדל"א – דבורה איזמי בן מזל ז"ל – אליס עישה בן ימנה לוי ז"ל – שרה בת עליזה (עיישה) ז"ל – נביהה בת מגידה ז"ל – מרים אמיר בן אושרה ז"ל – עליזה דודן בן שמחה ז"ל – סמיה מנשה בן מזל ז"ל – מרים וענונו בן רחל ז"ל – כמסיה ידיד בן עטרצה ז"ל – ליהה בת גמרה לבית חורי ז"ל – חנה בת גמרא לבית כהן ז"ל – נטלה בת דוד בת רבקה אשת יעקב ז"ל – בידה עמר בן שמחה ז"ל – מסעודה מזרחי בן חסיבה ז"ל – חסיבה אמינון בן חנה ז"ל – יפה לוגאסי בן ריימונד ז"ל – דקלה תמר בן רותי ז"ל – שוליה ליאני בת תמר ז"ל. חיה דיכטר בת כרמלה ז"ל. ים מטיקה בת חוה ז"ל.

הדף טעון גניזה, נא לא לקרוא בשעת התפילה שאין זה עושה נחת רוח לבורא יתברך.

להוספה לרשימת התפוצה, ולתגובות, מאיר פרץ 054-5777460: meirperetz1@bezeqint.net